

a gregorián tételeket, így adták át a kezdőknek tapasztalatukat, s remélhetően jövőre újra egy magasabb szintről indulhatunk, ezzel adva meg a fejlődés lendületét, új irányát: a graduálanyag ugyanúgy része lehet gyülekezeteink istentiszteleti életének, mint századokkal ezelőtt. A tanfolyamok csúcspontjának mondható bibliaversenyen a résztvevőkből alakult csapatok összemérhették felkészültségüket a bibliaismeret területén is. A verseny második része, amelyben a feladat egy megadott igeszakasz dramatizálása, évről-évre nagy élményt jelent. A tanfolyamok istentisztelettel indultak és azzal is zárultak, így méltó keretbe foglalták a munkás heteket.

Nem véletlenül hagytuk e beszámoló végére az áhíatokat, ezzel nem arra utalva, hogy másodrendű szerepet töltenének be a kántorképzésben, hanem éppen ennek ellenkezőjét bizonyítandó említjük. Sok fiatal került ki Főtről úgy, hogy ha zenei tevékenységet nem is folytat, de életreszóló lelki élményekkel lett gazdagabb, melyeket többé között az áhíatok, istentiszteletek emelkedettsége, üzenete tolmácsolt számára. Életek zátonyra futhattak volna, kisiklottak volna, ha Főt nincs a háttérben, és nem ad évről-évre újabb energiát. Mindez persze nem személyeknek köszönhető, hanem Annak, akinek megtanulunk szolgálni, hogy vasárnaponként ne csak üres hangokat szólaltassunk meg, hanem munkánk bizonyágtétel is legyen gyülekezetünk számára.

Ecsedi Klári és Wagner Szilárd

Egy rendhagyó Lutheránia-hangverseny

1998. október 25-én a Lutheránia előadta a Deák téren Bach 80. kantátáját, a reformáció-kantátát: „Ein feste Burg ist unser Gott”. Az előadás szólistái Jani Gabriella (szoprán), Németh Judit (alt), Marosvári Péter (tenor) és Moldvay József (basszus) voltak. A kiegészített Lutheránia ének- és zenekart Kamp Salamon vezényelte.

A mű már régóta szerepel a kórus repertoárján, és a Reformáció ünnepének közelében máskor is gyakran elhangzott már. Ez tehát önmagában nem lenne különösebben említésre méltó, hacsak azért nem, mert úgy gondolom, hogy minden igényes előadás megérdemli, hogy a figyelmet felhívjuk rá. A mostani előadásnak azonban két olyan sajátossága is volt, amely megkülönbözteti minden korábbtól:

- az előadást megelőzően a Lutheránia meghirdette, hogy szívesen lát mindenkit soraiban, aki részt szeretne venni a mű megszólaltatásában;
- a hangversenyt Kamp Salamon karnagynak a művet ismertető előadása vezette be.

A kórus azzal, hogy meghívott minden énekelni vágyó énekest soraiba, lehetőséget szeretett volna teremteni mindazok számára, akiknek ritkábban,

vagy sohasem adatik meg, hogy zenekari kísérettel és neves énekesek közreműködésével részesei lehessenek egy színvonalas előadásnak, arra, hogy most ezt a vágyukat valóra válthassák.

Kamp Salamon előadása pedig azt a célt tűzte ki maga elé, hogy hallgatósága minél közelebb kerüljön a műhöz, minél több rejtett üzenetet vegyen észre, és ezáltal minél jobban gazdagodjék a kantáta meghallgatásával.

Úgy gondolom, hogy az, aki az amatőr kórusénekeseket jól ismeri, egyetért azzal, hogy a vendégek meghívása nagyon jó ötlet volt, hiszen tapasztalatból tudjuk, hogy egy-egy nagy mű előadására hívatlanul is jönnek az érdeklődők, akik be szeretnének állni a kórus soraiba. Tekintettel arra, hogy célunk az, hogy örömet szerezzünk ezzel a meghívással, a jövőben talán több próbalehetőséget kell biztosítanunk vendégeink számára, hiszen az éneklés csak akkor igazi öröm, ha nem kell tűvé tennünk a kottát minden hangért.

Kamp Salamon előadása magával ragadta a hallgatóságot. Megmutatta, hogy Bach nem egyszerűen egy zeneszerző a sok közül, hanem Isten választott embere volt, akinek küldetése a prédikálás, ami a reformációval kapott fokozott hangsúlyt az istentiszteleteken. Bach nem szavakkal, hanem a zenéjével prédikált, nagyon komolyan véve a Tanítást. Nem a zene öncélú csillogtatása, hanem a szöveg tartalmának tudatos szerkesztéssel való kifejezése volt a célja, amit mély hittel és meggyőződéssel maga elé tűzött. Kamp Salamon előadása nemcsak a műhöz, nemcsak a zeneszerzőhöz, hanem bátran állíthatjuk, hogy Istenhez is közelebb vezette hallgatóságát, mert túl azon, hogy zenei előadást hallottunk, ez prédikáció, és hitvallás is volt egyben. Meggyőző volt az a könnyed előadói stílus, amely árulkodott arról a tudásról, ami mögötte van. Az előadást zenei illusztrációk egészítették ki, amelyekben a közreműködő művészek készséggel vettek részt.

A bevezető előadás után felcsendülő kantáta már előkészített, értő fülekre talált a hallgatóságban, akik a Deák téri szokásoktól eltérő módon tapsviharral köszönték meg az alkalmat, amellyel mindannyian gazdagodtunk.

A visszhang egyértelmű volt: nagyon örülne mindenki, ha ilyen eseményekre máskor is sort kerítenénk. Volt, aki a havi gyakoriságot javasolta, nem számolva azzal, hogy a zenekar és a színvonalas szólisták biztosítása anyagi terhet is jelent a gyülekezetnek és talán a Lutheránia sem győzné amellet, hogy szinte minden vasárnap más és más igényes mű előadásával gazdagítja az istentiszteletet, az ilyen gyakori rendkívüli (zenekaros) próbákkal járó megterhelést. Mindezek ellenére törekedni fogunk arra, hogy az ilyen alkalmak szaporodjanak, és a szervezés apró problémáit igyekszünk megszüntetni annak érdekében, hogy minél több énekelni szerető testvérünk részesülhessen a jó előadás örömeiben. Úgy gondoljuk, hogy ilyen módon sokat tehetünk annak érdekében, hogy lutheránus egyházzenénk e legértékesebb kincse, Bach zenéje újra elfoglalhassa méltó helyét a gyülekezetek életében, és betölthesse hitet ébresztő, a lutheri tanítást tolmácsoló, és a gyülekezetben megtartó szerepét.

Herényi István